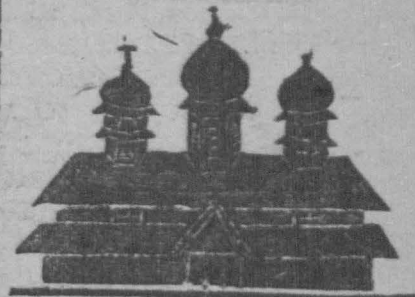

ВІСНИК

№ 1013
МІСЯЦЬ - Листопад

З МІНЕЇ ЗА ВЕРЕСЕНЬ

4:3

вересень

РІК 14

НА ЩО НЕ ЗВЕРТАЄМО УВАГИ

"А коли постите, не будьте сумні, як облудники..." Лип. VI, 16

Дуже могутим середником до совершенства є піст. Вправді та чеснота, що її в катихизмі на імя - повздержність, нині не в моді. Тому саме хочемо на неї звернути увагу. Воєнні і після воєнні життєві умовини вичеркнули зі свого словника поняття посту. Нині, на жаль, мало християн дає докладне пояснення посту. Знаємо з практики, що нинішні християне ставляться до посту, як до "неповажної річі", а запитані, радше для того, що питає, як для себе, шукають викрутку - звільняючих причин. В чому річ? - В нерозумінні причин заповіді посту та в нерозумінні поняття християнського посту. Де причина установлення посту? Чи в шикануванні християн, чи в заздрості Церкви, що її діти мають смачну м'ясну страву?! Ні, і ще раз ні! Наука Христової віри вияснює нам, що наше тіло, затроєне лікарством, веде боротьбу з духом, що стремить до своєї цілі - до Бога. Почавши від того нещасливого зломання посту Адама і Еви в раю, до нині і як довго житимуть люде на землі - була, є і буде боротьба між тілом і душею; одне і друге бореться за щастя і вдоволення в своєму, кожде, розумінні. І ось св. Церква, шукаючи зброї проти тіла, після довшого досвіду, знайшла її саме в пості. Тіло, що захоче піст, не є таке буйне і норовисте, проте легше душі з ним вести боротьбу. А ту боротьбу мусить людина вести у власному інтересі і - до речі, - навіть для добра того ж нерозумного тіла. Маючи проте таку добру зброю св. Церква поручає її своїм дітям - християнинам.

В чому суть посту? Чи лише в повздержності в певні дні від певних страв? Так - але не виключно! Такий піст - це спрощення, все таки улекшення справи поступу до звершеності. Навіть такий піст дає людині, що його захоче, деяку полеху в боротьбі з тілом. Це однак не повне поняття посту. Піст - це повздержність від деяких страв а рівночасно має це бути повздержність від гріха, злих привычок, нагод до гріха, злих товариств - а позитивно має це бути заціплення і практикування християнських чеснот. Св. Бронімі: "що pomoже сушити тіло постом, коли душа насичується гордістю? Яку заслугу має блідість лица з посту, коли ти є синій зі заздрості?" Так понятий піст стає сильною зброєю душі в боротьбі з тілом. Піст жадає від тіла деякого зречення від задоволення звіринної частини чоловіка, а цього саме потребує душа в боротьбі, не зі самим тілом, а з тим, що в ті-

лі недоброго міститься: Історія посту і наслідки його заховання - вказують на велику силу посту.

Боже Обявлення як Старого, так і Нового Завіта непомилно висказується з похвалою про заховання посту і в доганю на його ломання. Перші сторінки св. Письма згадують про зломання посту нашими прародичами. Наслідок: Боже те, що людство переживало, переживає і переживатиме. Інакше булаби ціла історія культури людства, якщо не було би того першого зломання посту. Не заказаний овоч нас затроїв, а зломання чесноти повздержності.

До переведення великих діл вимагає Боже Обявлення як приготування посту: Мойсей, заки прийняв заповіді на горі Синай /не лише для жидів але для цілого людства!/ постив 40 днів і ночей; пророк Ілля постить заки виступить до боротьби з Ваалом і його дітьми; жидів Бог тяжко карає в пустині за "бажання мяса" - мають його у виді куропатв, але гинуть від нього; піст рятує Нініву від знищення; піст відбирає силу огневі, коли до печі кидають Ананію, Азарю і Мисаїла, що не зломали посту; піст замикає пащі лвам і вони, хоч голодні, не дотикаються св. Даниїла; піст додає нечуваної сили 7 - братам Маккавеям, що гинуть разом з матір'ю в надії небесної нагороди; піст прогонить диявола - як показує історія перебування Ісуса Христа 40 днів і ночей на пустині; піст окрашує небо сотками і тисячами пустинників, монахів, монахиць і світських християн: Ось сила посту!!

Ледви чи є між святими хоч один, що в спеціальній спосіб не заховував би посту!

Дивно проте, що нині піст для нас вже "постарівся": Старе відкидаємо, як пережиток незгідний з духом часу, а нових середників не шукаємо! Кличе до нас св. Василій Вел. "шануй сивий волос посту; не є він ніякою видумкою, але як дорогоцінний скарб дістався нам по предках" -

Дивна рівнож психіка нинішньої людини: Якщо піст - що його називають дієта - припише лікар - людина для здоров'я тіла його заховує строго, колиж таку дієту - піст для вічного добра душі і тіла запише Бог, то тоді... - ну те, що є!! А ми в житті не небуємо душі! Принайменше не чути нігде і ніколи твердження: я не маю душі! - яка проте конклюдія? - Неприємна для нас!!

А може наше емігрантське життя звільняє нас від посту? Так, св. Церква дає улекшення, однак лише що до страв а не що до суттєвих річей!! Де причина, що здорово думаючи бють на тривогу, бо "між нами діється зле"? - У лінивстві і в браку повздержності!!

Ми нині не голодні але памятаймо, що незаховання посту, може нас Бог тяжко покарати якраз голодом. Тому заховуймо піст з наміром, щоби Бог хоронив нас "от глада" ціле наше життя.-

О. зо.

НАША ПОТІХА - МАРІЯ.

"странних утішаніє"

/з Паракліса/

Особливіше поштанія має український нарід до Божої Матері - Пречистої Діви Марії. Усі празники в її Честь, це для українців дійсно торжественні дні. Починаючи Різдом Марії, що припадає в місяці вересні, через цілий церковний рік, віддає наш нарід поклон своій Цариці, бо її походження і життя дуже близьке долі українського Народу.

Походить Марія з роду славного, побожного і вченого царя Давида. Не земське багатство а шляхотність і лицарськість душі остали її як царський спадок. Її родичі св. Іоаким і Анна живуть бідно але гідно. Їх побожне і спокійне життя не дає мешканцям Назарету причини говорити що небудв про тих тихих, святих людей. Одне дивує мешкан-

ців Назарету: чому Бог не благословить тих святих людей діточками і їм самим це завдає болю і прикрості. Вони моляться, щоби Бог зняв з них "поношення" - наругу. І Бог вислухує їх. дає їм дівчинку, - дитя, якого не було і не буде більше на світі. Радість святих Родичів не має границь; дякують Милосердному Богові і обіцяють жертвувати Її Богові на службу...

І нашому народові остали з його славно^{го}, як казав Митрополит Іларіон, походження не матеріальні цінності а якраз ця шляхетність і лицарськість духа, як також велика працьовитість.

І саме та близькість історії життя Марії і історії українського народу підказала нам зблизитися душею саме до Неї - Марії, вибрати саме її за Царицю України. А Вона - наша небесна Ненька - немов чекала на це. І коли князь Ярослав Мудрий "предал люди своя і град святий всеславний, скорій на поміч християнам, святий Богородиці" в р. 1037. - Вона прийняла елекцію на царицю України і премногими способами виказала, що сповняє свій Уряд на повне наше вдоволення земне і вічне.

Починаючи таки з перших літ прийняття християнства по нинішній день і як довго, думаємо, житиме на земській кулі український народ - ведуться, скажім о разово, змагання: З однієї сторони Україна в різний спосіб сплнить віддати честь Марії, з другої сторони Марія - Цариця Неба і України старається зменшити долю цілого свого народу як також кожної одиниці, що до неї звертається з проханням. Згадаймо, для ілюстрації вище сказаного, хоч децо з цих духових "змагань": Десятинна церква в Києві з напостольною іконою Успення Божої Матері, церква в Тмуторокані, що її збудував князь Мстислав з вдячності за побіду над кясогським князем Редедєм, церква в честь Благовіщення Пр. Д. Марії, збудована князем Ярославом Мудрим на золотих доротах. церква в честь Пр. Д. Марії у Володимирі Волинським, збудована тимже князем, де спочили вічним сном Ярополк і Олег. Князь Ярослав Осмомисл будує церкву в честь Пр. Д. Марії в Крилосі коло Галича. Король Данило будує церкву в честь Пр. Д. Марії в Холмі. Славу української архітектури розносить по цілому світі одна з найстарших церков Львова - церква Успення Божої Матері. А з монастирів: Печерська Лавра - під покровом Успення М. Б., Слецький монастир, збудований 1060 р. князем Святославом Ярославичем, в якому була чудотворна ікона Б. Матері. З XI ст. знаємо з Києва ще один монастир під покровом М. Божої а саме на Клові.

Також великим доказом особливого почитання Пр. Д. М. в Україні є письменницькі твори, що в них прославлявано опіку Пречистої над нашим народом. Починаючи від "Патерика", в якому описано численні чуда Пр. Д. М. та апокрифа "Хождение Богородиці по мукам", почерез безчисленні проповіді, вірші, поеми, драми та інші твори, на Акафістах, колядах і щедрівках кінчаючи всюди в них пробивається гаряча любов українського народу до Пр. Д. М., та глибока віра в її небесне заступництво. /Хр. н. с. ч. 2 за V. 1946/

І Пречиста Діва не остала обоятною до таких сердечних чувств своїх дітей. - синів України. Вона засіяла нашу Землю осередками своїх ласк і потіхи, Місцями зі своїми чудотворними іконами. Перед ними до нинішнього дня моляться наш Нарід і як колись знаходив, так і нині знаходить потіху і скріплення сил переносити лихоліття і не датися змести з лица землі.

Згадаймо деякі місця з чудотворними іконами, а згадавши перенесімся думкою до знаної нам і просім, щоби дозволила вернутися на вільну рідну Землю і перед тією ж Іконою зложити їй щирю подяку.

В серці України Києві були чудотворні ікони Пресвятої Богородиці у церкві Десятинній, в Печерській Лаврі; Мінська Чудотворна ікона, Нерукотворена ікона Пр. Д. М. т. зв. печерська, чудотворна ікона в церкві св. Софії в Києві т. зв. "Нерушима стіна", Ігрова ікона з XII ст., в Чернігові т. зв. Слецька чудотворна ікона, в Любечі на

Чернігівщина ікона з XI ст. Ікона М.Б. т.зв. "Побідна" з VIII ст. вона до нині знаходиться в костелі св. Домініканів у Львові. Т.зв. "Ченстоховська ікона" - це наша українська. Її забрав з Белзи 1382 р. Володислав Опольський і завіз до Ченстохови. Про чудотворну Ікону, т.зв. "Пирогошу" згадує "Слово о полку Ігоревім" з р. 1187.

А з часів XV-XVIII ст. знаємо такі чудотворні ікони Божої Матері: Іржавецька /Т.Шевченко/, доманицького мужеського монастиря, ікона з Капдунівки, бахчисарайська або Марію пільська, почаївська /записано 539 чудес/. Зарваницька, теребовельська /що є в храмі св. Юрія у Львові/ тернопільська, гошівська, страдецька, самбірська, Унівська а на Закарпатті: славна на всю Європу чудотворна ікона Пр. Д.М. з села Марія Повч, перенесена до катедрі св. Стефана у Відні, в Берегові, в Хусті і др.-

Не має мабуть між нами людини, що не клячалаби ще в житті перед Чудотворною Іконою Божої Матері. Бо чи був смуток чи радість наш нарід ніс свою душу до Марії і у її стій складав все свою долю. Пригадаймо собі ті відпустові місця, ті обложні сповідальниці, ті ряди схилених голів до св. Причастя, ті труди получені з прощами а зрозуміємо як сильно повязана цля наша історія і наше життя з нашою Царицею - Марією.

І хоч ми нині на чужині, Вона про нас не забуває. Як рідна мати, що остала на Україні, якщо живе, не забуває нас в своїх молитвах так і Вона - Марія, що певно живе, не забуває нас скитальців.

Тож з Різдом Марії відновім в собі ті гарні звички зі всім звертатися до Марії а Вона вислухає нас і заведе до "тихої пристані" Вільної Рідної України.

"М И Ж Е П Р О П О В І Д У Е М Х Р И С Т А Р А С П Я Т А".

Підчас французької революції напала одного разу товпа людей на церкву і почала її грабити і безчестити. Після кількох смільчаків, приклали до стіни церкви драбину і пробували дістатися на вежу, щоб скинути хреста. На це надійшов священник і, коли побачив що діється, сказав до них спокійним голосом: Пощо спинатися вам так високо і ризкувати життям? Ходіть за мною і я покажу вам більше хрестів, які можете ломати без страху за своє життя.

Товпа послухала і філею пішла за ним, щоб врешті задоволити свої злочинні інстинкти. Однак цей похід на зневагу св. знамені хреста, скінчився зовсім не так, як цього вони собі бажали. Священник запровадив їх на кладвище, що було недалеко церкви, показав рукою на цілий ліс цминтарних хрестів і сказав: Ось вам хрести можете собі їх нищити до вподоби. Тут безпечніш, чим спинатися на церковну вежу.

І справді тут було зовсім безпечно, лише товпа чогось збенетежилась. Її стало ніяково на вид хрестів, під якими лежали їхні батьки і діди. І не знайшлася ніодна святотатська рука, яка повадилася б безчестити це святе місце. Серед урочистої мовчанки, всі вони повільно розійшлися і на кладовищі залишився тільки сам священник.

Має стат хресного знамені, а ще на такому місці як кладовище, зробив своє вражіння, як робить на кожного з нас. Хрест знамя терпіння і смерті Христа Господа все збуджує в нас певну увагу, пошану і плетизм. Так воно вже склалося в тисячлітній традиції Християнства, що це оруддя жахливої смерті тісно сполосилося з іменем Христа. Христос і хрест наче одне поняття, один змісл, одна

ідея. Одне від другого відділити здається неможливе. Тому св. апостол Павло у своїй проповіді зазначає це також. Ми проповідуємо Христа розп'ятого: "идам соблазнъ, Грекам безумність а самим же поклананим идам і Грекам, Христа Богу силу, і Богу премудрість".

І саме ця Божа сила і премудрість об'явилася на цьому хрестному знамені. І це саме причина що вже в початках Християнства, Хрест як оруддя смерті як символ терпіння і як знамя відкуплення людського роду Христом все був у великій пошани і почитанні. А хоч минуло 500 літ від трагедії на горі Голгофті, людство ніколи не могло забути, за це святе знамя, на якому полилася насв. кров Христа Господа.

Тому старенька бабка царя Константина, Олена вибирається у далеку і важку дорогу - до святої землі, і тут починає розшуки за Господнім хрестом. Вкоротці її пошукування укінчилися успіхом. За переказами старих людей, вона знаходить місце де був розп'ятий Христос і тут відкопують три хрести. Знайшла тепер лиш ця трудність; усталити, котрий з них був хрест Господній. Та це не могло обійтися без Божої помочі. Тому єпископ Макарій каже принести одного спаралізованого чоловіка і ставити його на кожний з тих хрестів по черзі. І саме на одному з них, спаралізований повертається в чудесний спосіб до здоров'я. Тепер вже не було сумніву, що це був Господній Хрест. Тому єпископ Єрусалиму Макарій підносить його, щоб показати людям, а зібрані великим числом на горі Голгофті впали на землю з поклоном перед Хрестом Господнім і кликали: "Господи помилуй".

Так звеличав наряд Хрест Господній і від тоді цей Хрест став найціннішою пам'яткою для цілого християнського світу. А св. Церква, щоби увіковічнити гідно цю історичну подію, віднайденья Господнього Хреста, установила в нашій обряді торжественне свято, Воздвиження Чесного Хреста, яке припадає 27 вересня і злучене з однодневим постом.

Цим торжеством пригадує нам св. Церква Таїнство Хреста Господнього і взиває до наслідування розп'ятого на ням Христа Господа; в жертві, самовідреченні, посвяті і любові. Тому немає правдивого християнського життя і віри, коли немає любови до хреста. В хресті наше спасіння, в хресті життя, в хресті охорона від ворогів, в хресті джерело небесних солодоців, в хресті сила для ума, в хресті радість для душі, в хресті весь зміст чесноти, в хресті завершення святості, - говорить Тома з Аквіна.

Тому двигнім високо святий хрест у своїому житті, зносім терпеливо труднощі нашого скитальства. Людську злобу, невдячність, кривду, пониження все приймаймо в покорі. Ці хрести зсилає на нас Христос, не в цілі пониження, але щоб збільшити наші заслуги і вивішити перед Отцем небесним, Бо говорить Христос: "Хто терпить до кінця буде спасений. Відійте від мене, бо я покійний і лагідного серця". Так і ми приймаймо ці допущення ці хрести і вийдемо зі злиднів життя переможно, бо "в хресті" - як каже св. Павла - "Божа сила і Божа премудрість".

М.У.

Б О Ж І С Л І Д И .

В книгарні біля прилавка, стояв мущина в скромній одежі і ждав черги. З виду могло йому бути не більше тридцяти років, хоч обличчя зраджувало певну життєву перевтому і пригноблення. Він ніяково розглядався по крамниці, уступав покірно прибуваючим покупцям місця і чогось хвилювався, нервово переступав з ноги на ногу і судорожно - мняв в руках капелюха. Деколи могло здаватися, що він має намір вийти не поладнавши справи. Тоді звичайно зближувався до дверей, однак в мент наче спам'ятувався, обличчя набирало більше рішучості і він підступав назад до прилавка. І так воно було, доки не вийшов з крамниці останній покупець. А тоді власник книгарні зміряв його своїми очима приступив ближче і запитав: Чого бажаєте собі пане?

Ці слова його зовсім розгубили. На силу заволодів своїми нервами, щоби не потребувати себе самого соремитися. А тоді скромно розклонився, витягнув з під капелюха якусь книжку і заговорив схвильованим голосом:

Достойний пане, вибачте мені мій каригідний вчинок! Скажу вам отверто, що тому тиждень, був я у вашій книгарні за часописами і, користаючись вашою неувагою вкрав отсю книжку. Це для мене прикра історія і тому саме я прийшов її віддати і просити вибачення. Тоді важко відхнув і поставив книжку перед книгаря. Ось вона! Так - я на неї полакомився, хоч признаюся щиро, вона мені дуже подобалась. Ця книжечка незвичайно інтересна. Слова і науки, які я вичитав з неї мабуть залишаться в мені на ціле життя. Тому дуже вас прошу, не осудіть мене!

Так він говорив і врешті урвав на останньому слові і з болем дивився на книгаря, наче знав, що він скаже.

Але і книгар був не менше заскочений такою несподіваною сповіддю. Слова цього незнакомого, що сміло признався до крадежі, не лише його зворушили, але і застановили. Проте перший його погляд впав таки на книжку, і він, коли прочитав наголовок, був мило заскочений. Книжка була чисто релігійного змісту і називалась "Божі сліди". Задля незвичайно інтересного змісту, належала вона до найбільш почитаних книжок. В ній говорив автор, про численні сліди Божої любові, що наче ланцюгом, охоплюють ціле життя людини від народження до смерті. Однак на жаль людина не все старається відчути на собі ту тисну сполуку з Богом. Безмежна легкодушність і душевна сліпота, часто є на перешкоді сприймати ті всі чуда Божої ласки. І саме автор виказував в якій мірі людина надуживає свою свободну волю, щоб порвати той таємничий ланцюг Божої любові.

Тільки залишилося в пам'яті книгаря з давно прочитаної книжки. Проте взяв він цю книжку до рук, наче хотів упевнитися, чи це та сама. А коли її переглянув сказав: Дуже мені приємно, що ви прочитали її з таким гарним успіхом. Маєте цілковиту слушність, що ця книжка гарна. Так - вона гарна, як гарною є взагалі любов до Бога. Тому не тривожте себе: В цьому, що ви взяли цю книжку без мого відома не побачую нічого злого, тимбільше коли ви її прочитали з такою великою користю. Я хіба можу радіти, що це все так щасливо для вас закінчилося.

А робітник, коли побачив таку життєвість супроти себе, наче повеселішався. Я дуже вам вдячний, говорив він, що ви не згіршилися моїм нечесним вчинком. Значить у вас теж правдиве християнське серце. І він з такою любов'ю і довірям подивився на нього, що книгар зовсім

збентежився. Йому навіть стало соромно, що з людиною, яка виявила стільки доброї волі, він все таки поступив нечесно бо відібрав йому книжку. Тому рішився це зараз направити.

Так у мене теж християнське серце, potwierдив він і саме тому, повертаю вам цю книжечку назад. Хай вона залишиться у вас, як мила і дорога пам'ятка від мене. Знайте що ми книгарі провадимо свої підприємства не лише для особистого зиску, але бажаємо також, щоби і Бог мав прибуток з наших покупців. Тому я почувуюся дуже щасливий, що бодай раз в життю, маю нагоду особисто переконатися, що в моїй книгарні і Бог одержав свій прибуток. І це для мене найбільша нагорода.

І дійсно і чигар був незвичайно захоплений, а цей настрій не менше передався і робітникові. Вони вже перестали один перед другим виправдуватися, а говорили зі собою зовсім щиро і дружно. А фінал цього всього був такий, що і пошкодований книгар, як і нагороджений злочинець не мали вже до себе жадних претенсій, а розійшлися в мирі, щоб більше з собою не стрінутися.

+ + +

Цю історію з вкраденою книжкою, оповів мені один знайомий книгар і вона напевно вилетілаб мені з пам'яті, якщоб не цей випадок, з яким довелось мені стрінутись. Наявні Божі сліди, коли починають діяти в душі людини, є надто вагітливі в своїх наслідках і про це я мав нагоду переконатися в наглядний спосіб. А сталося це доволі пізно, десь в тридцять літ по згаданій події в книгарні.

Я займав тоді посаду лікаря в одному з більших провінційних міст. Звичайно праця лікаря, а ще в шпиталі надто відповідальна, бодай в такій мірі як людське життя. Ніщо дивного, що не один раз довелось мені переживати зворушливі і важкі хвилини з моїми хворими. Таких моментів було багацько і були вони різні, а вже останній, який мав місце в моєму шпиталі і досі не сходить мені з голови. Одного ранку вівзвано мене нечаяно до хворого, якого саме привезло ратункове авто. Хто це був, покищо не було мені відомо, та коли я увійшов в його кімнату, я побачив доволі пожилого чоловіка у робітничій одежі, що лежав непритомний на постелі. Стан в якому він находився, не дозволяв тратити багато часу, щоб могли приступити до оглядин.

Ця служба зараз і виконала, однак яке велике було здивування, коли ми всі присутні побачили на його тілі грубий ланцюх, що тісно обвивав його стан і своїми звенами глибоко відавсь в м'язи. Тепер вже не було сумніву що до причини його хвороби. Шкіра під ланцюхом зовсім почорніла від ран і я мав поважну причину боятися, чи часом не наступило закаження крові. Тому я взявся негайно до роботи, зараз постарався звільнити його з тих дивних і загадочних оков, перевів дезинфекцію і дав йому одну інекцію на піддержання серця. Щойно тоді хворий відкрив очі і подивився на мене. Та його погляд був досить тривожний і схвильований. Мабуть не було йому приємно зрадитись тепер зі своїм ланцюхом і то ще в такому середовищі як шпиталь, де було стільки небажаних свідків. Однак ми не дали йому цього відчуття, особливо я старався висвітлити повну байдужність, перекинувся з ним декількома словами, порадив заховати рівновагу і терпеливість до повного видужання, попрощався і вийшов.

Хворий залишився під опікою шпитальної служби і так пролежав зо дві неділі. Правда, вмжчасі, я деколи його відвідував, однак, тому що не було небезпечних комплікацій, немав причини боятися за нього. І ось в тому часі прийшло мені на думку, таки розв'язати загадку ланцюха. Так, не відкладаючи справи, одного вечора зайшов я в його кімнату. Він лежав зовсім спокійно, а коли мене побачив, привітливо усміхнувся і поздоровив мене. Тоді сів я біля нього і зайшов в розмову. Брашу пробував я довідатися дещо про його минуле, але на жаль вже з самого початку мусів запримітити, що це, не піде так легко. Він був доволі стриманий і весь час відповідав мені короткими реченнями, або попросту, так, ні. Людина не радо зраджується зі своїх інтимних переживань, а мені не було приємно лізти комусь з чоботами в душу. Тому здавалося, що наша розмова скінчиться, на чому почалась. І так воно напевно було б, наколи не історія з вервицею. Коли я витягав з кишені хустину, нехотючи потягнулася за нею вервиця і впала на землю. І це запримітив мій пацієнт і з тої хвилини зовсім змінився до мене. Він, коли побачив вервицю в моїх руках, усміхнувся і сказав: Тепер я знаю що ви вірюча людина і це мені дуже приємно пізнати.

Само собою така заувага мене здивувала. А що ж тут дивного, питаю, хіба мало віруючих на світі?

Може й так, відповів мені хворий. Та всеж не кожному слід довірятись. Світ надто часто любить поглузувати з наших релігійних почувань. Тому треба бути дуже уважливим, щоб не дати на глум наших святих почувань. Але тепер коли я вже певний, що у вас християнське серце, то вже розкрию вам загадку свого ланцюха. Так - розкажу вам цю доволі інтимну річ, а ви вже думайте собі пане Доктор як уважаєте.

Тому трицять років, був я ще в силі віку і мав дивні вимоги до життя. Мені здавалося, що жити, це значить дооре їсти, пити бавитись і потурати всім своїм забажанкам і змислам. Тому зле товариство, нічні плятики бешкети і жінки, це була моя єдина розривка, де я нищив своє здоров'я і свій тяжко запрацьований гріш. Дика і божевільна свобода давала мені всі можливості її використати і в цьому, на жаль, я не занедбав нічого. І ось таке гуляще життя я провадив до трицяти літ, - доки не прочитав одної книжки, яка називалась "Божі сліди". Признаюся щиро, пане доктор, що і цієї благородної книжки не набув я чесним способом, а попросту вкрав в книгарні. Та якби воно не було, ця книжка відкрила мені жорстоку правду, про моє змарноване життя. І тоді стало мені так соромно, перед самим собою і так болюче, що по прочитанні цієї книжки, я рішився раз на завжди закинути своє блудне життя і надолжити це все якоюсь покутою. Однак це не було так легко винайти спосіб винагороди за гріхи молодости і тому я по довгім ваганню рішив піти до свого пароха і poradитися. Парох прийняв мене жичливо, а коли довідався про моє бажання, сказав: Сам Бог вас приносить! Якраз маю для вас сироту хлопця, доволі здібного і побожного, так допоможіть йому вивчитися на священника.

Пропозиція пароха мені подобалась. Тому парох привів мені зараз цього хлопця, ми познайомились і я взяв його на своїй кошті і почав сповняти свій довг любові взглядом Бога.

І Бог мені поблагословив. За сім років він покінчив науку і став священником. Проте на ньому я ще не закінчив свого довгу любові. Парох поручав мені все свіжих і я тримав їх на своїм удержанні аж до покінчення студій. Однак ця жертва, яку я поносив, зрікаючись найкращих вигід ради їх науки, мене не задоволила. довг вдячності цих хлопців, котрим я помагав приготуватися на службу Богу, справляв мені таку велику радість, що я зов-

сім не уважав це все моєю покутою. Тому хоч я вивчив аж п'ятьох хлопців на священників, моя совість не була заспокоєна і я зважився таки творити правдиве покутниче діло. І саме в цьому лежить тайна мого ланцюха, який я носив вже від десяти років на своїм тілі.

За грішну радість, за всякі нікчемності до яких спосібна молода людина, я чинив собі таку покуту. Чи вповні я надоложив за свої провини, не знаю, однак моя совість тепер спокійна і я вірю, що мій добрий Бог якого я так полюбив, не відкаже мені свого милосердя. Не менше надіюсь і на своїх любих вихованців. Вони теж у своїй вдячності до мене, кинуть свою лепту перед Божим престолом за прощення моїх провин.. О щоби Бог був ласкавий держати їх у своїй ласці і опіці.

І тоді він витягнув з бічного кармана свого сюртюка, портфель, з якого виняв п'ять знімок і вручив мені до рук: Ось моїх п'ять прибраних синів, задля яких я жив і трудився в другій половині мого життя. Наколиб так сталося що я помру, повідомить їх, щоб віддали мені останню прислугу.

І я йому обцівав, а рівночасно придивлявся знімкам п'ятьох молодих священників, які своє достоїнство завдячували цій скромній зовсім незамітній людині. Дійсно вагітливі Божі сліди, велика сила їх діяння, коли в серці людини озветься совість і добра воля. І з почесною глянун я на цю людину і відчув, яка радість і яке щастя горіло на його обличчі від того благословенства Божого, за його труди, працю і велику любов. Він не лише вповні задосить-учинив за свої провини, але мав ласку ждати нагороди від того, який є батьком і Господом і Опікуном усіх людей.

З ЖИТТЯ В ПАРОХІЇ.

/надіслане/

КАНОНІЧНА ВІЗИТАЦІЯ.

В день Преображення Господнього 19 серпня, відвідав нашу парохію Ексцеленція Апост. Візитатор кир Миколай Вояковський. Торжественна Служба при асисті Впр.ОО.о. сов. Евгена Кушлика, о. пар. Миколи Угорчака, о. Миколи Дядько о. Гавриїла Константина і о. Романа Рабля відбулася у величавій церкві ОО.Єзуїтів. Парохіяне взяли в ній громадну участь. Крім парохіян взяли участь в торжестві і німці, яким наша Богослужба незвичайно подобалася. Деякі німецькі священники мали грецькі тексти Служби Б.Іоана Золотоустого з німецьким перекладом і тому добре могли орінтуватися у відправі.

По богослуженні відбулося спільне прийняття в честь Дорогого Гостя. Громадянство привитало Ексцеленцію хлібом і сіллю. Тут, у милій гутірці, серед численних тоастів при спільнім столі перейшов скоро час гостини. Закінчилася ця урочистість глибоко змістотною промовою Ексцеленції, в якій Ексцеленція звернув увагу на теперішні актуальні справи. Слід зазначити що численну участь в прийнятті взяли представники укр. правосл. Церкви з Впреп. о. Настоятелем прав. парохії о. Новицьким.

В почутті вдячності, складаю подяку Всім Впреп. Отцям, а також Вп. Паням і Панам, що не пожаліли свого труду, щоб гідно привитати дорогого нам Гостя. Рівнож складаю подяку Вп. Членам церк. хору,

бу .

що своєю піснею піднесли урочистий настрій нашої Богослужби.

Греко-католический уряд парох. Ляндсгут

ПОКРОВИТЕЛЬ НАШОЇ ПАРОХІЇ.

Нав'язуючи до нашої старої релігійної традиції, на розпорядження док. апост. Адміністрації, що кожна парохія має вибрати собі св. Покровителя і в той день відбутися торжественно храмове свято патроном нашої парохії обрано Св. Архистр. Михаїла якого празник припадає 21 листопада. В цей день відбуде наша парохія своє храмове Свято і буде просити у свого Покровителя про ласку і охорону в твердому скитальнім житті.

ОХОРОНА НАД НЕЗАКОННИМИ ДІТЬМИ І НЕШЛЮБНИМИ МАТЕРЯМИ.

Щоби протидіяти деморалізації і беззахистності нешлюбних матерей і їхніх незаконних дітей, та щоб дати моральну і правну опіку та охорону, уряд парох. в порозумінні з С.Х.С. перевів епіс незаконних дітей і нешлюбних матерей, по всіх таборах Ляндсгутської округи. Це робиться в тій цілі, щоб потягнути до моральної і матеріальної відповідальності несовісних батьків. Перевівши через канцелярію С.Х.С. слідство з кожним з окрема, передається ті справи громадянському Судові, оскільки самі не погоджують по християнському своїх зобов'язань супроти дитини і матері.

ВЕЛИКИЙ ФЕСТИН.

Станиця Санітарно Харитативної Служби, приготує на початок жовтня, Великий Фестин. Проситься всіх парохіян взяти активну участь в підготовці а зазавра разом піти на зустріч в дачах на Фантову Льотерію і Буфет. дохід з імпрези в цілості призначений на Допомоговий Фонд С.Х.С.

ЗМІНА ПРИМІЩЕННЯ КАНЦЕЛЯРІЇ УРЯДУ ПАРОХ.

Від 20 вересня канцелярія греко-католического уряду парох. перенесена до укр. табору на Франц Зайдштр. 1, II поверх.
Урядові години: щоденно від 14-17.

=====
Передплатники і читачі "Братчика"!

Присилайте дописи про релігійне життя у Ваших місцевостях.

Радо будемо їх містити у нашому місячнику.

Читайте і поширюйте релігійну пресу!

Редакція

=====
Видає: Станиця Братства Св. Рафаїла в Ляндсгуті.

ціна 1 РМ.